

Phần 13

Chương 50

Dã Thú Bên Gối Nói Yêu Hận

Lúc về cung thì trăng đã lên ngọn cây. Sau khi cho cung nhân lui đi hết, Kinh Ảnh nằm xuống cạnh Hoa Diễm Cốt, mắt đối mắt, mi đối mi, hết như lúc Phụng Huyết Ca giải cổ độc cho Hoa Diễm Cốt. Hoa Diễm Cốt nhìn hấn, lạnh lùng mở miệng: “Trước mặt ta, ngươi không cần giả dạng sư phụ ta.”

“Ừ, ta biết.” Kinh Ảnh âu yếm nhìn nàng, “Bất luận ta trở thành bộ dạng nào, nàng cũng đều nhận ra ta.”

Nghe thấy lời của Kinh Ảnh, Hoa Diễm Cốt không kìm được cười khò quay mặt đi, “Càng ngày ta càng không nhận ra được ngươi rồi..., hoặc nên nói trước giờ ta chưa từng biết rõ ngươi.”

Kinh Ảnh dang tay từ phía sau ôm lấy nàng, giọng nói thanh khiết vang vọng trong đêm, phảng phất như nước suối tích tách gột rửa lòng người, nhưng bất luận là gương mặt hay giọng nói của hấn đều khác hoàn toàn với nội tâm, như thể là假冒, chỉ nghe hấn từ từ mở miệng: “Những việc ta từng nói với nàng đều là sự thật.”

Hoa Diễm Cốt thụi tay ra sau: “Ta không muốn nghe!”

Tay chạm phải vết thương trước ngực hấn, vết thương lập tức loét ra, máu tươi nhuốm đỏ y phục của hấn, nhưng Kinh Ảnh dường như không chút quan tâm, chỉ đầu dựa trên tay, từ từ nói: “Nhưng ta lại muốn nàng biết tất cả về ta.”

Dù cho biết tất cả thì có thể thay đổi được gì chứ? Trong lòng Hoa Diễm Cốt không khỏi cười nhạt, sau khi hấn rời khỏi nàng đã từng cố quên đi hấn, nhưng gương mặt hấn vẫn cứ hiện hữu trong tim nàng, không phân biệt được đó là yêu hay hận. Nay khi hấn quay về, lòng nàng lại chỉ có cảm giác không thoải mái, không có yêu cũng không có hận, chỉ có cảm giác mệt mỏi ngập tràn. Nàng muốn nhanh chóng kết thúc mọi chuyện, sau này nàng không bao giờ muốn gặp hấn nữa.

Giọng nói Kinh Ảnh vang vọng sau lưng nàng. “Những gì ta từng nói với nàng đều có một nửa là giả.” Hấn nói, “Nhưng nửa kia là sự thật, ví dụ như ta đích thực là một tử sĩ, nhưng không phải là tử sĩ của gia đình Triệu Như Thì mà là tử sĩ của tông môn họa bì sư...”

Tông môn lưu truyền ngàn đời, đẳng cấp nội bộ nghiêm ngặt, và Kinh Ảnh thuộc tầng lớp thấp nhất. Từ nhỏ hấn được tông môn nhận nuôi, nói là nhận nuôi chi bằng nói là nuôi tập thể. Vài trăm đứa trẻ cùng nuôi trong một viện lạc lớn, mỗi ngày phải dậy lúc trời còn chưa sáng, không những phải giặt đồ nấu

cơm cho các họa bì sư mà còn phải chịu sự huấn luyện hà khắc, chỉ cần có lời than vãn nào thì lập tức lôi ra đánh một trận như tử, sau đó quỳ dưới trời nắng không ngừng hô ‘ta sai rồi’, nếu như tâm trạng quản sự vui thì còn có thể để đứa trẻ ấy giữ lại mạng sống, nhưng nếu tâm trạng không vui thì mặc cho đứa trẻ ấy phơi chết dưới nắng.

“Bây giờ mỗi lần nhắm mắt lại, cảnh tượng trước mắt ta đều là tường trắng gạch đỏ ấy.” Kinh Ảnh nằm cạnh Hoa Diễm Cốt, lẳng lặng nói, “Mỗi ngày đều có người muốn trèo tường chạy trốn, sau khi bị bắt lại thì treo lên cây liễu bên tường đánh đến chết, máu nhỏ xuống đất thấm vào rễ cây, lá của cây liễu ấy đều là màu đỏ.”

Hơn nữa các họa bì sư còn không cho họ ăn, rõ ràng có một trăm người nhưng khi phát thức ăn chỉ đủ cho năm mươi người, đói không chịu được thì ăn cỏ ăn vỏ cây, hoặc tìm bói côn trùng dưới gốc cây mà nấu ăn, mùa xuân hoặc thu còn đỡ nhưng khi đến mùa đông, vạn vật điêu tàn, cái gì cũng không tìm được, cái gì cũng không có để ăn.

“Những lúc ấy nằm mơ cũng muốn mơ thấy được ăn một miếng thịt xông khói.” Kinh Ảnh cười nhạt, “Lúc tỉnh lại càng đói hoa cả mắt, ngay cả khi nhìn thấy thịt trên tay mình cũng hận không thể cắn một miếng nuốt vào bụng.”

Do đó vào mùa đông năm ấy, xảy ra một cuộc chiến quy mô lớn chỉ vì những cái màn thầu nguội lạnh. Một trăm thiếu niên thiếu nữ giết chóc lẫn nhau, người mạnh nhất cuối cùng sẽ có màn thầu ăn, còn những người thể lực yếu ớt thì ngã trong vũng máu rên rỉ, cầu xin, van nài, có những người không thể gượng đến ngày thứ hai nửa đêm đã tắt thở, sáng hôm sau họa bì sư sẽ phái người đến, một mảnh chiếu gói lại ném vào bãi tha ma hoang.

“Sao các ngươi không hợp tác cùng nhau phản kháng?” Hoa Diễm Cốt đối lưng với Kinh Ảnh, đột nhiên hỏi.

“Lúc ấy tuổi nhỏ lại bị đánh đến sợ rồi.” Kinh Ảnh cười, “Huống hồ chi lại xảy chuyện ấy, ai còn dám tin tưởng người bên cạnh mình? Màn thầu mọi người ăn đều nhuốm máu của đồng bọn mình.”

Mùa đông năm ấy chết hết hai mươi người, thiết nghĩ năm thứ hai nếu mọi người có gượng chút thì cũng có thể ăn no được bảy phần, nhưng ngờ đâu thức ăn phát xuống lại chỉ có bốn mươi phần, vừa đủ nửa số người. Lúc ấy mọi người mới hiểu ra, thì ra tông môn cố ý, mục đích là muốn họ vì thức ăn mà chém giết lẫn nhau.

“Số người của bọn ta ngày càng ít đi.” Kinh Ảnh lãnh đạm nói, “Nhưng những người sống sót đều là tinh anh.”

Bất luận kĩ năng chém giết, sức dẻo dai sức chịu đựng của cơ thể đều không phải như con người, rõ ràng là của một bầy dã thú, không biết cái gì là lễ nghi, không biết cái gì là hiếu kính, không biết cái gì yêu, chỉ biết lạnh lùng, nghi kỵ, giết chóc.

“Tuy ta sống sót nhưng không phải là kẻ mạnh nhất trong ấy.” Kinh Ảnh hạ thấp giọng, “Cho nên ta rất tuyệt vọng, bởi vì không đủ mạnh, nên người sống sót cuối cùng sẽ không phải là ta, sẽ có một ngày ta sẽ bị người mạnh hơn kia giết chết.”

Kinh Ảnh không phải mạnh nhất nhưng hẳn là người giao hoạt nhất, mười mấy con dã thú hung hãn cuối cùng chỉ còn hai người, và hẳn là một trong số ấy. Nhưng đây đã là cực hạn của hẳn, khi ấy Kinh Ảnh chẳng qua chỉ mới mười tuổi nhưng đối phương đã mười sáu tuổi, hơn nữa cao to mạnh khỏe, mặt mày hồng hào, nào như Kinh Ảnh vì thiếu ăn mà sắc mặt trắng bệch, vừa ốm vừa nhỏ con.

“Về sau ta mới biết, tên ấy ăn thịt người.” Kinh Ảnh lạnh lùng nói, “Những đồng bọn bị hẳn giết đi đều vào cả trong bụng hẳn.”

Tuy Kinh Ảnh thủ đoạn cũng rất tàn độc nhưng bất luận thế nào hẳn cũng không nuốt trôi thịt người. Do đó vừa ăn thịt vừa gặm cỏ, không nói kỹ thuật giết người thế nào chỉ cần nói dáng người của cả hai cách biệt trời đất. Hơn nữa đối phương lại rất kiên nhẫn, chờ đợi đến mùa đông mới ra tay. Nơi ấy hoang vắng, hễ đến mùa đông là không tìm được thức ăn, Kinh Ảnh đói sắp chết chạy trốn khắp nơi, đối phương lại bắt đầu săn đuổi, nếu như bị bắt Kinh Ảnh sẽ trở thành lương khô mùa đông cho hẳn.

Nếu không có việc ngoài ý muốn, mùa đông này sẽ là ngày chết của Kinh Ảnh.

“Nhưng người sống sót lại là ta.” Kinh Ảnh tự giễu, “Nàng biết tại sao không?”

Trận giết chóc hôm ấy khác với thường lệ, hôm ấy có người xem. Tông chủ tông môn họa bì sư nuôi họ đích thân đến xem, sau lưng còn có mấy chục vị họa bì sư y phục chỉnh chu, bước đi của họ nhẹ nhàng vừa đi vừa cười nói vui vẻ, ánh mắt họ nhìn hai người đang chém giết nhau cứ như đang quan sát hai con gà đang đấu với nhau. Và đối thủ của Kinh Ảnh cũng đích thực giống gà chọi, khí thế hùng hồn vỗ ngực, hận không thể cởi sạch y phục để mọi người nhìn cơ bắp trên cơ thể mình. Còn Kinh Ảnh bị thương nặng, cuộn người dưới chân hẳn, nhìn cảnh tượng kinh tởm trước mặt khóe môi thâm cong lên nụ cười giễu cợt.

Rìu của đối phương giơ cao. Hẳn đành nhắm mắt buông xuôi. Nhưng ròi máu văng khắp nơi, người ngã xuống không phải hẳn.

Tông chủ đá đi thi thể của đối thủ, sau đó đưa tay nhắc Kinh Ảnh lên, thậm chí dùng tay áo bằng tơ lụa quý giá lau đi vết máu dính trên mặt hẳn, sau đó lộ ra dung mạo dưới mặt nạ, giây phút ấy, Kinh Ảnh nhìn thấy đôi mắt đầy kinh hãi của ông ta.

“Ta giống Phụng Huyết Ca.” Kinh Ảnh cười nhạt, “Đây là lí do ta sống sót.”

Điều kì lạ xảy ra, tông chủ họa bì sư nhận hẳn là nghĩa tử, nhưng việc ấy không có nghĩa hẳn bay lên đầu cành trở thành phụng hoàng. Tông chủ có tổng

cộng mười nghĩa tử, nhưng mỗi năm đều đổi người mới, lúc ấy Kinh Ảnh mới biết thì ra nghĩa tử của ông ta cũng chỉ là vật phẩm, những nghĩa tử ấy phải vì tông môn mà vào sinh ra tử, đôi được một thời gian vinh hoa phú quý nhưng một khi xảy ra chuyện, tông chủ sẽ bỏ rơi họ mà thu nhận người mới.

“Sau khi ta được tông chủ nhận làm nghĩa tử, sau đó mới bắt đầu thật sự học nghệ.” Kinh Ảnh cười nói, “Ta mười tuổi gia nhập môn hạ của ông ta, mười ba tuổi ông ta đã không còn gì để dạy ta, do đó ban cho ta tên là Thao Thiết chi Vân Tà, từ đó trở đi, ta suốt ngày dùng mặt nạ để gặp người, chưa bao giờ để dăng bỏ chiếc mặt nạ thú màu đồng xanh xuống.”

Cùng với chiếc mặt nạ, được giao đến tay hắn còn có bức họa của một bé gái, họ nói với hắn, người trong tranh tên là Hoa Diễm Cốt, là đệ tử Phụng Huyết Ca yêu quý nhất, cũng chính là đối tượng tiếp cận sau này của hắn. Kinh Ảnh cầm lấy bức tranh, ánh mắt đầy mờ mịt, những gì hắn học được từ tông chủ đều là kỹ năng giết người, hắn biết làm thế nào dùng một cọng tóc ép người khác đến cõi chết, cũng biết làm thế nào dùng đại đao hành hạ người khác bảy ngày không chết, nhưng lại không biết làm thế nào tiếp cận một bé gái.

“Nếu tông chủ là ngã rẽ đầu tiên trong cuộc đời ta, thì nàng chính là ngã rẽ thứ hai.” Kinh Ảnh từ từ ôm Hoa Diễm Cốt vào lòng, nhẹ nhàng nói, “Tông chủ biến ta từ một con người thành một dã thú, nàng lại biến ta từ một dã thú thành một con người.”

Mỗi ngày tông chủ cho Kinh Ảnh hai canh giờ riêng tư, trong thời gian ấy không cần phải thực hiện bất kỳ nhiệm vụ nào, chỉ cần một mình ở trong căn nhà nhỏ xem hết tất cả tài liệu liên quan đến Hoa Diễm Cốt. Đó là quãng thời gian quý giá nhất trong cuộc đời của Kinh Ảnh, bởi vì chỉ có những lúc ấy, trên người hắn mới sạch sẽ không có vết thương và máu tanh; chỉ có những lúc ấy, hắn mới có thể bỏ chiếc mặt nạ trên mặt xuống, sống với chính mình; chỉ có những lúc ấy, hắn không cần đối diện với lừa gạt lẫn nhau trên thế gian, bên cạnh hắn chỉ có một chén thịt xông khói thơm lừng, và còn bé gái trong bức họa.

“Nàng không biết ta, nhưng ta từ nhỏ đã biết nàng.” Giọng nói Kinh Ảnh chất chứa nhu tình, “Tông chủ mua chuộc họa sư trong cung đình, bức họa của nàng mỗi năm đều được đưa đến tay ta, Phụng Huyết Ca và Hàn Quang cùng nhìn nàng lớn lên, ta cũng... một mình, ở nơi rất xa, nhìn nàng lớn lên.”

Tông chủ nhất định không ngờ rằng hắn chưa tiếp cận Hoa Diễm Cốt mà Hoa Diễm Cốt đã trở thành thánh địa trong lòng hắn. Càng không ngờ thì ra chỉ cần thức ăn thì đã có thể nuôi no dã thú này, khiến hắn từ dã thú trở lại thành con người.

“Từ lúc ta mười ba tuổi, ta đã muốn có được nàng.” Ánh mắt Kinh Ảnh thâm u tựa đầm sâu, “Thịt xông khói có thể lấp đầy bụng ta, nàng có thể lấp đầy trái tim ta, ngày mong có được ba bữa, đêm mong có nơi nghỉ chân, ta không lừa nàng, thực sự thứ ta cần không nhiều.”

“Vậy tại sao ngươi lại ra tay với sư phụ và đại sư huynh ta?” Hoa Diễm Cốt nhỏ tiếng nói, “Và tại sao ngươi lại ra tay hiểm độc như vậy với ta... ngày mong có được ba bữa, đêm mong có nơi nghỉ chân, những điều này không phải ta đã cho ngươi rồi sao.”

“Đúng, nàng đã cho ta rồi.” Kinh Ảnh nói, “Nhưng nàng có thể cho ta cả đời sao?”

Trải nghiệm xưa kia khiến Kinh Ảnh luôn có cảm giác không yên tâm, hấn đa nghi, tính tình lắm lì, thích bóng tối, luôn không dám nghĩ rằng sẽ có người yêu hấn, càng không dám nghĩ sẽ có người vô cớ tốt với hấn, nhưng Hoa Diễm Cốt đối xử tốt với hấn, cho hấn ăn cho hấn uống, năm mới còn có quà cho hấn, lúc hấn hôn nàng, nàng thậm chí còn tim nháy loạn nhịp... tất cả những điều ấy đều khiến Kinh Ảnh cảm giác được hấn được người khác yêu. Và người như hấn, một khi có được cảm giác mình thật sự được yêu quý thì sẽ không chịu buông tay.

“Ta đã thương nàng không phải vì muốn lấy mạng nàng.” Kinh Ảnh giữ lấy vai Hoa Diễm Cốt, ép nàng xoay lại nhìn hấn, “Đó là một loại võ công ta học được ở tông môn, người bị đã thương nhìn như tim mạnh đứt hết nhưng kì thực là chết giả. Nếu như Phụng Huyết Ca chôn cất nàng, ta sẽ đỡ nắp quan tài sau đó dẫn nàng cao bay xa chạy, còn nếu như y dùng ‘tình cổ’ cứu nàng, ta sẽ lợi dụng cơ hội ấy phục kích y, sau đó giả dạng y đến bên cạnh nàng. Bất luận y lựa chọn thế nào, chúng ta cũng sẽ bên nhau cả đời, không bao giờ chia xa.”

“Cuộc đời như vậy ta không cần.” Hoa Diễm Cốt cười khổ, “Nếu như ngươi làm như vậy, cả đời ta không tha thứ cho ngươi.”

“Vậy thì đừng ta thứ cho ta là được.” Kinh Ảnh hôn nhẹ vào má Hoa Diễm Cốt, “Yêu ta, hận ta, trong lòng có ta, ta chỉ cần như vậy.”

Ánh mắt Hoa Diễm Cốt thoáng lộ sợ hãi, nhưng Kinh Ảnh chỉ mỉm cười điềm nhiên. Hấn đích thực mến mộ Hoa Diễm Cốt. Chỉ là cách yêu của hấn đầy tâm tối và máu tanh.

Cuộc sống quá khứ khiến Kinh Ảnh sinh ra một thói quen, một khi hấn muốn có được thứ gì thì nhất định phải nắm chặt trong tay, sau đó lập tức nuốt chửng, nếu không sẽ bị người khác cướp đi, ví dụ như thịt xông khói, ví dụ như Hoa Diễm Cốt.

Tông môn muốn lợi dụng nàng, sau đó giết chết nàng, vậy hấn sẽ phản bội tông môn, chính tay đẩy tông môn vào địa ngục.

Phụng Huyết Ca muốn che chở bảo vệ nàng dưới đôi cánh của y, vậy hấn sẽ bẻ gãy đôi cánh ấy sau đó nhốt y vào lồng.

Bây giờ không còn một ai có thể ngăn cản hấn. Cuối cùng họ đã có thể ở cạnh nhau.

Chương 51

Ta Có Kế Hiến Thái Hậu

Thời gian thoáng qua, chớp mắt nửa tháng đã trôi qua.

Trong thời gian ấy Kinh Ảnh đối xử với Hoa Diễm Cốt rất tốt, vô số kì trân dị bảo đều mang đến cho nàng, thức ăn y phục không thua kém hoàng hậu, lúc bước khỏi cửa thì nữ cung nhân theo hầu nhiều như mây, nhưng chỉ có một điều nếu như nàng muốn bước khỏi cửa cung thì sẽ có hai thị vệ chắn trước mặt nàng, mời nàng quay trở về.

Hệt như con chim bị nhốt trong lồng.

Trước cửa sổ bên hiên, Hoa Diễm Cốt đặt kính lăng hoa bên bàn, thì nữ bên cạnh mang trang sức y phục không ngừng khuyên: “Cô nương, nữ nhân phải chăm chút dung mạo, người không thể cứ như thế này mà đi gặp quốc sư đại nhân chứ?”

Hoa Diễm Cốt cười đầy khinh cợt: “Quốc sư vốn không ở đây, tên ấy là đồ giả.”

Thì nữ cười đáp: “Cô nương, cô nương lại nói đùa rồi.” Những lời như vậy cả tháng nay không biết nàng nói bao nhiêu lần rồi.

Hoa Diễm Cốt bị giam lỏng trong cung, ngoài cung nữ thái giám ra không gặp được bất cứ ai. Nếu vậy mỗi khi nàng gặp ai nàng đều phải vạch trần bộ mặt thật của Kinh Ảnh, lúc đầu họ chỉ bảo nàng đang nói đùa, về sau hơn nửa hoàng cung đều đồn rằng nàng đã điên. Cung nhân khinh miệt, nàng không quan tâm, lời đồn càng nhiều trong lòng nàng càng vui, chỉ cần có một người truyền tin này ra khỏi hoàng cung, vậy thì tình thế còn có thể xoay chuyển.

Dưới trướng sư phụ có vô số kì nhân dị sĩ, hơn nữa trong cung ít nhiều cũng có tai mắt, chỉ cần có chút khác thường họ sẽ có thể điều tra được đầu đuôi sự việc.

Chỉ trong một tháng ngắn ngủi, sóng gió trong triều cuộn cuộn dâng lên, khiến Kinh Ảnh không thể dồn hết tâm tư sức lực để ứng phó, mấy ngày đầu còn rút thời gian đến bám lấy Hoa Diễm Cốt, nhưng gần đây ngay cả bóng người cũng không thấy đâu. Nhưng chỉ như vậy thôi không đủ, những gì nàng lan truyền chỉ là lời nói không có chứng cứ xác thực, chỉ khiến hấn bận rộn một thời gian, bình loạn là việc sớm muộn, muốn vạch trần hấn còn phải cần chứng cứ quan trọng thiết thực hơn...

Nhưng chứng cứ quan trọng rốt cuộc là gì?

Thời gian từng ngày từng ngày qua đi, nghĩ đến sư phụ và đại sư huynh còn từng ngày từng ngày chịu khổ trong địa lao, lòng Hoa Diễm Cốt càng như lửa

thieu đốt, nàng mấy ngày liền ăn ngủ không yên, cả người ốm đi trông thấy, y phục mới may tháng trước tháng này đã không thể mặc vừa.

“Thái hậu giá đáo!”

Một tiếng hô lớn vang lên, kéo Hoa Diễm Cốt từ trong rèm tư trở lại.

Nhìn thái hậu ung dung hoa lệ bước vào, ngón tay út cong lên đeo móng tay khảm phi thúy quỳ hoa, Hoa Diễm Cốt chỉ sai tí nữ dâng một ly trà, không đứng lên nghênh tiếp.

“To gan!” Cung nhân hầu hạ bên cạnh thái hậu lập tức quát, nhưng bị thái hậu đưa tay phủi đi, cung nhân đó liền ngoan ngoãn lui sang một bên. Chỉ nghe thái hậu bất động thanh sắc hạ lệnh: “Lui xuống hết đi, ai gia có chuyện muốn nói với Hoa Diễm Cốt.”

Cung nữ thái giám hầu hạ Hoa Diễm Cốt đều do dự, nhưng bị ánh mắt thái hậu quét qua liền cúi đầu vâng lời lui đi. Cánh cửa sau lưng thái hậu đóng lại, ‘bốp bốp bốp’ Hoa Diễm Cốt vỗ tay: “Uy phong a.”

Thái hậu mỉm cười ngạo nghễ, sau đó từ từ ngồi xuống đối diện Hoa Diễm Cốt, dùng ngữ khí hết đời thân mật: “Nếu như quốc sư đại nhân đã để ai gia chấp quản việc ở hậu cung, ai gia không thể phụ lòng của quốc sư, đương nhiên phải làm cho ra dáng chứ.”

Hoa Diễm Cốt không đáp.

Thái hậu đắc ý liếc nhìn nàng, nói tiếp: “Nếu như là trước kia, tuổi tác và tư chất của ai gia e là không thể quản được những người trong cung, nhưng nay thì khác, quốc sư đại nhân đề bạt phụ thân ta làm tả tể tướng, quyền thế khuynh triều, ngay cả địa vị của ai gia cũng khác hẳn. Diễm Cốt muội muội, tính tình muội thuần khiết e là không biết, hoàng cung là nơi ăn thịt người, nếu như muội có quyền có thế người khác sẽ nghe theo, còn nếu muội chỗ dựa không vững chỉ có thể dựa vào ân sủng mà sống qua ngày, đến khi ngày sắc tàn thất sủng, dù muội có uy phong thì cung nhân cũng không còn sợ.”

Hoa Diễm Cốt sầm mặt. Một trong những cánh tay đắc lực của sư phụ là tể tướng, nhưng nay Kinh Ảnh lại phong thêm một tả tể tướng nữa làm gì? Không lẽ hẳn muốn thay hết các đại thần trong triều, thuận ta thì sống nghịch ta thì chết. Chặt hết từng cánh tay đắc lực của sư phụ, sau đó giữ những người trung thành với hẳn ở bên cạnh sao? Đúng rồi, sao nàng lại quên mất điều này, hẳn thâm hiểm giao quyết như vậy sao có thể mặc cho nàng lan tin ra khỏi cung chứ, chỉ e là hẳn cố ý làm thế, muốn xem phản ứng của các triều thần để phân biệt ai là thuộc hạ của sư phụ ai là cớ đầu tường, những kẻ làm cớ đầu tường thì sẽ thu mà dùng còn thuộc hạ của sư phụ thì sẽ giết sạch!

Thái hậu thấy sắc mặt Hoa Diễm Cốt lạnh đi, tiếp tục đắc ý bước đến bên cạnh Hoa Diễm Cốt, khễ nghiêng người áp môi đến cạnh tai nàng, cười thâm: “Người dùng sắc mà hành sự thì có được mấy ngày tốt đẹp, người yên tâm sau

này mỗi lần ai gia tiến thêm một bước thì ngày tháng của người sẽ càng khó sống thêm một phần.”

Hoa Diễm Cốt đột nhiên ngẩng đầu, đôi mâu thâm u như hai ngọn lửa rực sáng, nàng nhìn chằm chằm thái hậu, nói: “Nói như vậy, nay thái hậu đã có quyền thế trong tay rồi?”

Thái hậu bị nàng trừng đến mức giật nảy mình, nhưng vẻ mặt vẫn điềm nhiên cười đáp: “Dĩ nhiên.”

Hoa Diễm Cốt cười nhạt: “Không biết quốc sư đại nhân cho thái hậu bao nhiêu quyền hành?”

Việc này vốn không tiện nói cho người khác biết, nhưng hôm nay thái hậu đến đây vốn để huênh hoang với nàng, nếu như có thể khiến nàng không vui thì trong lòng thái hậu càng đắc ý, nhất thời thái hậu mỉm cười: “Quốc sư thương ta, giao cả hậu cung này cho ai gia, ai gia không những có thể giúp người dạy dỗ những người không vâng lời trong hậu cung, còn có thể giúp người xử lý việc trong cung, nếu như việc trọng đại không thể tự quyết định mới trực tiếp vào cung tìm người. Vì để đảm bảo an toàn cho ai gia, quốc sư đại nhân thậm chí còn phái một đội cấm vệ bảo vệ ai gia.”

“Xem ra, khi quốc sư đại nhân không ở đây thái hậu là người cai quản hậu cung?” Hoa Diễm Cốt vừa mỉm cười vừa từ từ đứng dậy, đứng trước mặt thái hậu.

Thái hậu mỉm cười cao ngạo, thoáng một chút khinh miệt như thể đang nhìn kẻ dưới.

Nhưng nghênh đón thái hậu chỉ là ‘chát’ bặt tay.

Thái hậu ngậy người hồi lâu, sau đó mới từ từ đưa tay lên, ngón tay chạm vào má trái cảm giác đau rát lập tức dâng lên.

Thái hậu không dám nhìn Hoa Diễm Cốt, giọng nói mang theo phần uất: “Người dám đánh ai gia? Người không sợ ai gia xử lý người sao?”

Hoa Diễm Cốt lạnh lùng mỉm cười: “Chỉ e là quốc sư không giao quyền này cho người.”

Nghe thấy lời của Hoa Diễm Cốt, thái hậu chỉ có thể im lặng. Đúng vậy, quốc sư giao cho thái hậu rất nhiều quyền lực nhưng duy nhất không giao Hoa Diễm Cốt cho thái hậu, không những vậy mà quốc sư còn nói, nếu như Hoa Diễm Cốt mất một cọng tóc thì thái hậu phải đền bằng cả mái tóc, nếu Hoa Diễm Cốt mất một móng tay thái hậu phải đền bằng cả cánh tay, vậy nên thái hậu không những không động đến được Hoa Diễm Cốt mà còn phải cố hết sức bảo vệ nàng.

Nhìn ra được sự đố kỵ và không cam tâm trong ánh mắt thái hậu, Hoa Diễm Cốt từ tốn đưa tay, vuốt ve gò má vừa bị nàng tát kia, giọng nói dịu dàng như

gió xuân thổi qua đóa sen: “Người dùng sắc hành sự có được mấy ngày tốt đẹp, lời này không sai nhưng mà thái hậu, ta rồi sẽ có ngày nhan sắc tàn phai, người cũng có hơn gì chứ? Chỉ e là ngày tháng tốt đẹp của người còn ngắn hơn ta a.”

Thái hậu hất tay nàng ra, lạnh lùng cười: “Đừng có ở đây dọa người!”

“Ta có dọa người hay không trong lòng thái hậu hiểu rõ.” Hoa Diễm Cốt tươi cười, “Trước nay người nắm quyền hậu cung đều là hoàng hậu, trước nay chưa từng thấy thái hậu chấp quản hậu cung. Nay người có được phong quang, nhưng đợi khi quốc sư đăng cơ thì sao?”

“Quốc sư, quốc sư thật sự muốn phế đế tự lập sao?” Thái hậu nghe thấy lời của Hoa Diễm Cốt, lòng vừa vui mừng vừa bi ai. Vui mừng là bởi người mình yêu sắp trở thành nhất quốc chi quân, sẽ như ánh trăng trên không trung vạn người ngưỡng mộ. Bi ai là vì một khi y đăng cơ, một người sẽ là tân triều hoàng đế, một người sẽ là thái hậu tiền triều, hai người càng không còn cơ hội.

“Không sai.” Hoa Diễm Cốt vờ tỏ vẻ kiêu ngạo, liếc nhìn thái hậu, lãnh đạm: “Đây là lời thủ thi bên tai khi ta ở cùng quốc sư, sao có thể giả được.”

Thái hậu trừng mắt nhìn chăm chăm Hoa Diễm Cốt, hồi lâu, mới khẽ gượng nở nụ cười kiêu căng: “Nếu lời này là thật, gia phụ sẽ là tông long chi thần, có gia phụ giúp đỡ địa vị trong cung của ai gia sẽ càng vững chắc hơn!”

“Nếu ta là lệnh tôn ta sẽ trực tiếp gả một nữ nhi vào cung làm hậu.” Hoa Diễm Cốt lắc đầu nói, “Có một hoàng hậu đương triều vẫn tốt hơn có một thái hậu tiền triều, người đầu tiên tội nghiêm trọng nhất cũng chỉ là can dự chính sự, còn người phía sau thì tội nhẹ nhất cũng là lưu luyến tiền triều có mưu đồ bất chính với đương triều, việc này ta nghĩ trong lòng lệnh tôn ắt hiểu rõ, chỉ là không biết trong nhà thái hậu còn có tỉ muội nào đến tuổi thành thân không?”

Nghĩ đến trong nhà còn vài người muội muội như hoa như ngọc, lòng thái hậu không khỏi lạnh đi, tuy nhiên vẻ mặt vẫn kiêu ngạo lạnh lùng, nhưng ngữ khí đã dịu đi đôi phần, thái hậu dường như ôm hy vọng cuối cùng, cay đắng nói: “Những ngày này ai gia vì quốc sư mà dốc hết sức lực, quên ăn quên ngủ, thay người quản lý cả một hậu cung rộng lớn như vậy, tóc không biết đã bạc đi bao nhiêu cọng, đuôi mắt cũng đã xuất hiện nếp nhăn... ai gia có ích với quốc sư như vậy, chắc chắn người không vứt bỏ ta!”

“Thái hậu nói đùa rồi.” Hoa Diễm Cốt thương tiếc nhìn thái hậu, “Thứ quốc sư giao cho người là quyền sinh sát của cả hậu cung - bất luận hấn giao quyền ấy cho ai, người đó cũng đều vì hấn mà dốc hết sức lực, quên ăn quên ngủ.”

Thái hậu ghen ngào, hồi lâu không thốt nên một chữ. Thái hậu chỉ cảm thấy trước khi bước chân vào trong cánh cửa này mình còn phong phong quang quang, cao cao tại thượng, nhưng từ sau khi bước vào cánh cửa này thì đã rơi từ trên mây xuống bùn đất. Những điều Hoa Diễm Cốt nói không phải thái hậu chưa từng nghĩ đến, chỉ là trong những ngày nay quá vui mừng bởi Phụng

Huyết Ca giao quyền cai quản hậu cung cho nàng ta, thái hậu thật sự yêu không dứt khỏi được, không do có thể cai quản sự sống chết của vô số người trong hậu cung mà là vì trong mắt quốc sư cuối cùng cũng đã có nàng ta.

“Ông trời thật không có mắt.” Thái hậu nhìn Hoa Diễm Cốt, cay đắng nói, “Rõ ràng ai gia có tài như Vương Tá, nhưng trong mắt quốc sư chỉ có người, người ngoài dung mạo ra thì có điếm nào sánh bằng ai gia? Bi ai, bi ai a, quốc sư cả đời anh minh sớm muộn cũng bại trong tay người.”

Nghe thái hậu ví mình như Đắc Kỉ Bao Tự, Hoa Diễm Cốt không hề để tâm mà ngược lại còn cười khúc khích: “Tiểu nữ tử không bao giờ bước chân khỏi nhà như người có thể có bao nhiêu tài như Vương Tá, quốc sư dựa vào gì mà vứt bỏ các nhân kiệt trong thiên hạ mà xem trọng người?”

“Bởi vì ai gia ái mộ quốc sư!” Thái hậu cuối cùng thổ lộ lòng mình, “Người khác vì quyền thế của quốc sư mà đến nhưng ai gia lại khác, ai gia là vì ái mộ quốc sư nên mới ở cạnh người, lúc quốc sư vinh hoa ai gia cùng người hưởng vinh hoa, lúc người bần cùng ai gia cũng ở cạnh người!”

Hoa Diễm Cốt ngây người: “Người thật sự thích hẳn đến thế sao?”

“Dĩ nhiên!” thái hậu thừa nhận, tóm lại thái hậu không sợ Hoa Diễm Cốt nói những lời này với quốc sư, “Gặp người một lần ắt giữ cả đời, cả đời này ai gia chỉ yêu có một người nam nhân đó là quốc sư.”

“Vậy sao?” Ánh mắt Hoa Diễm Cốt khẽ thoáng qua tia khinh cợt, sau đó vừa vuốt ve một lọn tóc, vừa chậm rãi nói, “Vậy thì tiếc thật, với tài như Vương Tá của thái hậu, thích ai không thích lại thích hẳn, với quyền thế và thủ đoạn của quốc sư vốn dĩ không cần bất cứ vật phò trợ nào, lòng ái mộ của người, gia thế của người, tài hoa của người hẳn đều không quan tâm... ngược lại người chỉ dùng sắc mà hành sự như ta lại có thể lọt vào mắt hẳn.”

“Người không thể trở thành hoàng hậu.” Thái hậu đắng cay thốt lên, cố chấp lặp lại lần nữa, “Người không có chỗ dựa vững chắc, người ngạo mạn hiếu thắng chỉ có mỹ sắc, người không thể trở thành hoàng hậu.”

“Năm năm thôi.” Hoa Diễm Cốt lãnh đạm nói, “Ta sẽ có chỗ dựa vững chắc, không thể dựa vào gia tộc mà phò trợ quốc sư nhưng khi lập ta làm hậu cũng tuyệt đối không cần lo lắng người thân can dự triều chính. Ta ngạo mạn hiếu thắng dễ đắc tội với người khác nhưng lập ta làm hậu ta chỉ cần sống bám vào quốc sư, dù cho người khác có muốn lợi dụng ta làm gì quốc sư cũng có thể nhìn ra. Cho nên ta có thể trở thành hoàng hậu hay không... người chưa thể chắc chắn được.”

Sắc mặt thái hậu xám xịt.

“Nhưng chung quy cũng là chắc chắn năm năm a.” Hoa Diễm Cốt khẽ đổi giọng, đột nhiên thờ dài nói, “Nếu như có dung mạo của ta và tài trí của thái hậu, vậy thì vị trí hoàng hậu kia chỉ là vật với tay là tới.”

Thái hậu nheo mắt nhìn nàng hồi lâu, trầm giọng hỏi: “Người muốn liên thủ với ai gia?”

Thái hậu vốn định giễu cợt nàng, dựa vào đâu mà nàng ta phải giúp ả chứ? Nhưng chỉ thấy Hoa Diễm Cốt tiến lên trước một bước, hạ thấp giọng: “Đâu cần phiền phức như vậy, ta có một kế hiến thái hậu, sau khi thành sự, người có thể có được thứ người muốn, bất luận là vị trí hoàng hậu hay quốc sư, tất cả đều nằm trong tay người... chỉ xem người có chịu mạo hiểm không!”

Chương 52

Nhất Kế Công Thành Thùy Huyết Lệ

Thái hậu ở trong nơi ở của Hoa Diễm Cốt đến hoàng hôn mới bước ra. Sắc mặt thái hậu có chút trắng bệch, thậm chí ngay cả bước chân cũng loạng choạng.

“Chuẩn bị kiệu, xuất cung.” Thái hậu diu lấy tay cung nữ thiếp thân, giọng nói trầm khàn, mang chút vội vã.

“Cung tiễn thái hậu nương nương!” Cung nhai hầu hạ ở Giao Thái điện lập tức đứng sang hai phía, trong ấy có một người khẽ ngẩng đầu, dùng ánh mắt quan sát thái hậu, tiếp đó liền ra hiệu cho cung nữ bên cạnh thái hậu.

“Nương nương, sắc trời đã tối, nếu như không có việc gì gấp, chi bằng ngày mai mới xuất cung?” Cung nữ của thái hậu khẽ do thám.

“Không cần đâu, một khắc ai gia cũng không thể chờ được.” Thái hậu cắn phần bất bình nói, “Ai gia phải lập tức trở về nhà một chuyến, đêm nay ăn cơm ở nhà mẫu thân ta.”

Thì ra là vậy, cung nữ và cung nhân kia khẽ liếc nhìn nhau, thiết nghĩ thái hậu trẻ tuổi đến tìm Hoa Diễm Cốt gây sự, nhưng cuối cùng mình lại là người chịu thiệt, bây giờ then quá hóa giận chạy về nhà cầu cứu viện binh. Nhưng sao không thử nghĩ người phụ thân vô dụng kia có thể lên làm tả tể tướng cũng vì có quốc sư chống đỡ, dù cho tìm ông ta, ông ta cũng nào dám chõ mũi vào việc nhà của quốc sư?

Nghĩ đến đây, cung nữ cũng không tiện ngăn cản, chỉ đành căn dặn hạ nhân mau chóng chuẩn bị xe ngựa, vốn dĩ thái hậu ra khỏi cung thì xe ngựa cung nhân nhiều vô số, bất luận thanh thế cũng rất lớn, không những hao tổn nhân lực mà còn hao phí thời gian. Nhưng nay thái hậu hiển nhiên không thể đợi được, cuối cùng chỉ đành dùng một chiếc xe ngựa đơn giản và mười mấy vị hộ vệ xuất cung, đến thẳng phủ tả tể tướng.

Tả tể tướng tân nhiệm thấy người nữ nhi thân là thái hậu trở về nhà liền lập tức đích thân ra cửa đón, thái hậu diu tay ông ta, bên cạnh là vị cung nữ thân

cận, vì thái hậu bước vào trong phủ nên các thị vệ từ cung theo đến chỉ đành ở bên ngoài bởi dẫu sao nội thất đa phần là các thê thiếp quan gia thân phận cao quý hoặc các tiểu thư khuê tú, không phải là người họ có thể tùy tiện tiếp cận, huống hồ chỉ sau khi tả tể tướng thăng quan, bên cạnh ông ta luôn có hai thị vệ võ nghệ cao cường theo sát cạnh, có hai người họ ở đây nên cũng rất an toàn.

Lúc đến thái hậu chỉ nói một câu: “Ta có việc quan trọng muốn nói với phụ thân.” Sau đó thái hậu mở miệng nữa.

Tả tể tướng thấy thế, thái độ cũng nghiêm túc hẳn, một đường đi đến thư phòng của mình, thái hậu cho tất cả tì nữ lui đi, chỉ để lại hai thị vệ theo cạnh không rời, lúc này thái độ mới dịu lại nói với thái hậu: “Diệc Song, con có việc quan trọng gì muốn nói với phụ thân?”

Cung nữ cung kính đứng sau lưng thái hậu, nhưng kì thực trong lòng không khỏi khinh miệt, thầm nghĩ làm gì có việc quan trọng gì, chỉ cầu xin người vào cung dâng vài tờ tấu chương, nói giúp ả ta vài lời tốt, cũng nhân tiện nói xấu Hoa Diễm Cốt kia.

Nhưng không ngờ thái hậu đột nhiên hồi thần, ánh mắt sâu hút như hai ngọn lửa quý, chỉ tay vào cung nữ ấy, lớn tiếng quát: “Bắt lấy tên phản đồ này!”

Cung nữ giật nảy mình, còn hai thị vệ kia lại quay sang nhìn nhau, sau đó cùng xông về phía cung nữ.

“Các ngươi dám!” Cung nữ hét to, “Ta là người của quốc sư.”

Lời vừa dứt, thái hậu đã đoạt lấy trường kiếm giắt bên hông của thị vệ, một kiếm đâm xuyên ngực cung nữ, sau đó rút mạnh ra, máu phun như suối, cung nữ ấy từ từ ngã xuống bên chân thái hậu. Tả tể tướng lúc này mới kịp phản ứng, ông ta nhìn thi thể dưới đất, sắc mặt sợ hãi, lời nói run rẩy: “Nữ nhi! Việc này rốt cuộc là...”

Thái hậu từ từ quay đầu lại, gương mặt trắng như tuyết ấy vương vài giọt máu, đôi mâu như hai ngọn lửa dừng trên mặt tả tể tướng, trầm giọng nói: “Phụ thân, phụ thân tin ả ta hay tin con?”

“Việc này... vì phụ đương nhiên là tin con rồi.” Tả tể tướng kinh hãi chưa hoàn hồn, lấy tay áo che mặt, “Mau, mang thi thể này ra ngoài!”

“Mang ả ta ra ngoài sẽ kinh động những kẻ khác.” Thái hậu từ tốn rũ đi máu nhuộm trên kiếm, nói với tả tể tướng: “Con có nhiệm vụ quan trọng không được xảy ra sơ sẩy.”

“Có phải là quốc sư đại nhân giao cho con ?” Ánh mắt tả tể tướng sáng rực.

“Phụ thân không cần hỏi nhiều.” Thái hậu khẽ mỉm cười với ông ta, “Chỉ cần kéo dài thời gian của bọn thị vệ bên ngoài là được.”

“Trong những tên thị vệ ấy cũng có phản đồ?” Tả tể tướng đưa mắt nhìn quanh, “có cần...”

“Không được làm lớn chuyện lên.” Thái hậu nhíu mày, “Làm việc phụ thân nên làm, những việc còn lại nữ nhi tự biết giải quyết.”

“Được được.” Tả tể tướng cúi đầu vâng theo, lòng thầm nghĩ quả nhiên quyền thế nuôi người, nữ nhi nhà mình tiến cung chưa lâu đã như thay đổi thành một con người khác.

Do đó tả tể tướng phái người chiêu đãi các thị vệ bên ngoài, chỉ nói rằng thái hậu nhớ nhà đã lâu, đêm nay quyết định ở lại đây, nhưng ở phía kia, thái hậu sớm đã cởi bỏ phụng trâm phi thúy, thay y phục nam nhân, sau đó từ cửa sau ra khỏi phủ tả tể tướng, phụ thân thái hậu vốn định phái người theo cạnh nhưng lại bị thái hậu từ chối, chỉ nói rằng quốc sư có sắp xếp khác, không cần phụ thân bận tâm.

Sau khi ra khỏi phủ tả tể tướng, thái hậu lập tức thuê một chiếc xe ngựa, hào phóng ra một thỏi bạc lớn để mã phu đưa mình ra ngoài thành. Thấy thái hậu ra tay rộng rãi lại là người bước ra từ phủ tả tể tướng, mã phu không dám không nhận càng không dám chậm trễ, tuy cảm thấy kì lạ tại sao nửa đêm canh ba lại chạy ra ngoài thành vắng vẻ ấy làm gì nhưng nhìn sắc mặt thái hậu đã run cả người, cuối cùng cũng không dám mở miệng hỏi, chỉ ngoan ngoãn đưa thái hậu đến nơi rồi xoay người định rời khỏi, nhưng không ngờ đối phương lại ném một thỏi bạc ra, nói: “Đây là tiền cọc, người đợi ở đây, lát trở ra ta cho người thêm ba thỏi bạc nữa.”

Mã phu một tháng cũng không kiếm được nửa thỏi bạc, huống hồ chi đây không phải là bạc lẻ ở dân gian mà trọng lượng sánh bằng với quan ngân, nên liền vui mừng khôn xiết tự khắc đồng ý ngay.

Thái hậu nhanh chóng xông vào ngôi miếu hoang, xoay chuyển cánh tay phật, lộ ra mặt đạo. Thổi sáng ngọn đuốc trong tay, thái hậu bước vào trong mật đạo, một trận âm thanh ‘soạt soạt’ của chuột vang bên tai, ánh sáng soi đến đâu, nơi ấy liền có một bầy chuột xám xông qua.

Lòng thoáng tia mê lương, thái hậu nhanh chân chạy xuống bậc thềm, một đường bước xuống chỉ nghe tiếng tim mình nhảy loạn lên, mãi cho đến khi ánh sáng vờn dài đến song sắt dày đặc, thái hậu mới dừng chân, từng bước từng bước tiến về trước.

“... Ai?” Trong địa lao, Hàn Quang khoanh chân ngồi dưới đất từ từ ngẩng đầu lên.

Thái hậu đứng trước mặt hắn ta, hai người cách nhau một phiến song sắt, thái hậu cúi đầu nhìn hắn ta. Ánh lửa lấp lóe soi sáng gương mặt thái hậu, và cũng soi sáng máu trên mặt thái hậu... một giọt lệ châu lăn dài từ khóe mắt xuống cằm, sau đó nhỏ xuống trước mắt Hàn Quang.

Hàn Quang sững sờ nhìn thái hậu, hồi lâu sau, sắc mặt đột nhiên hung tợn nhảy dựng lên, một thân xiềng sắt vang lên như gió bão, hắn ta cắn phẫn quát: “Muội đã làm gì với bản thân mình? Diễm Cốt!”

Hoa nở hai đầu, mỗi cành một vẻ.

Giờ này khắc này, trong Giao Thần điện, thái hậu thật sự trên tay cầm kính lăng hoa, ngậy người nhìn dung mạo trong gương, kiêu lệ như thược dược ngậm sương, tú mỹ như phù dung xuất thủy, dung mạo tuyệt sắc khuynh thành như vậy khó trách quốc sư lại si mê ả.

Cung nữ sau lưng búi tóc phi tiên cho nàng ta, lời nói đầy ngưỡng mộ: “Cô nương thật là đẹp, hôm nay quốc sư gặp người rồi nhất định sẽ ở lại đây đêm nay.”

Lời vừa dứt liền nghe thấy bên ngoài truyền lại tiếng hô: “Quốc sư giá đáo!”

Trên mặt cung nữ thoáng ửng đỏ, nhảy cẫng lên như hạc báo tin vui: “Cô nương cô nương, quốc sư đến rồi!”

Thái hậu quay đầu lại, nhìn thấy cung nữ ngậy người nhìn ra trước cửa, bắt giác nheo mày, lãnh đạm nói: “Tiện tì, quốc sư là người như người có thể si mê sao?”

Cung nữ nghe thấy lời của thái hậu liền sững người, sau đó vội cúi đầu đáp: “Nô tì không dám.”

“Hừ, về phòng mình quỳ đi.” Sau khi thái hậu dặn dò xong, liền bỏ lại cung nữ ấy sau lưng, đổi sang vẻ mặt tươi cười dịu dàng bước ra trước cửa, lòng thầm quyết định đợi ngày mai nhất định sẽ xử lý các tì nữ trong cung này, nếu như còn dám mơ tưởng bay lên đầu cành làm phụng hoàng thì sẽ tìm đại một lí do phạt đi tầy y cục, để họ giặt y phục cả đời, xem có còn dám mơ tưởng đến quốc sư không!

Cửa phòng mở ra, Kinh Ảnh nhanh chân bước vào, gương mặt tuấn mỹ thoáng tia mỏi mệt, nhưng khi đưa mắt nhìn sang thái hậu, sự mỏi mệt mỗi ấy lập tức tan biến. “Diễm Cốt.” Hắn đưa tay ôm người nữ tử trước mặt vào lòng, giọng nói trầm thấp dịu dàng.

Cơ thể thái hậu sững sờ trong vòng tay của hắn, sau đó lại mềm hẫng đi.

Thì ra quốc sư đại nhân cũng có lúc dịu dàng như vậy. Khóe mắt thái hậu khẽ ươn ướt, lúc này sự sợ hãi lo âu và nghi hoặc khi đối da với Hoa Diễm Cốt phút chốc hoàn toàn tan biến, lòng thái hậu đã dịu lại.

“Thôi đi.” Thái hậu thầm nhủ, “Gia thế xuất thân, vị trí thái hậu, và cả quyền sinh sát của cả hậu cung này đều tặng cả cho Hoa Diễm Cốt. ả cũng thật ngu ngốc, những thứ ấy nào sánh được với sự ái mộ của quốc sư đại nhân. Tuy ta không biết ả tại sao muốn đổi da với ta, nhưng nếu như sau này ả hối hận muốn đổi lại, ta cũng sẽ không đồng ý. Từ nay về sau, ta sẽ là Hoa Diễm Cốt, là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, là người quốc sư yêu nhất.”

Kinh Ảnh dịu lấy Hoa Diễm Cốt, từ từ đẩy ra, phụng nhãn hẹp dài nhìn chăm chăm gương mặt Hoa Diễm Cốt. Thái hậu từ nhỏ đến lớn chưa từng bị

nam nhân nhìn chằm chằm như vậy, cho nên nhất thời hai má đỏ ửng, xoay mặt đi, nhỏ tiếng nói: “Quốc sư, sao người lại nhìn thiếp như vậy?”

Một bàn tay thô ráp siết lấy cằm thái hậu, ép thái hậu nhìn thẳng vào hấn, sau đó đôi môi lạnh như tuyết lập tức áp vào môi thái hậu.

Thái hậu mặt đỏ đến tận mang tai, hơi thở dồn dập, tim nhảy loạn lên, đôi môi khê mở, mãi cho đến khi đôi môi ấy rời khỏi môi mình, thái hậu mới luyến tiếc mở mắt ra, chỉ là khi ngẩng đầu lên, điều thái hậu nhìn thấy lại là gương mặt lạnh lùng không chút biểu cảm, phụng nhân hẹp dài lạnh lùng nhìn mình, ánh mắt sắc bén như hai mũi tên đang trên dây chục chờ bắn vào hai mắt thái hậu.

“Người là ai?” Hấn lạnh lùng hỏi, giọng nói lạnh băng không chút biểu cảm.

“Thiếp... thiếp là Diễm Cốt a!” Thái hậu bị Kinh Ảnh dọa đến lùi sau một bước, hai mắt ướt lệ, bất cẩn rơi xuống mu bàn tay, cúi đầu nhìn lại phát hiện mu bàn tay mình là một giọt máu đỏ.

Thái hậu kinh hãi ngẩng đầu, ngây người nhìn Kinh Ảnh hồi lâu, sau đó hét to một tiếng, sà xuống kính lăng hoa trên bàn. Trong gương, chỉ thấy một nữ tử dung mạo diễm lệ, nhưng khóe mắt lại từ từ tuôn rơi một dòng huyết lệ, khiến dung mạo khuynh thành này nhuốm vẻ thê thảm.

“Sao lại như vậy, sao lại như vậy!” Thái hậu run rẩy đưa tay lau đi huyết lệ trên mặt mình, nhưng càng lau máu lại càng nhiều, mãi cho đến khi Kinh Ảnh bước lên trước, một tay cầm chum sứ trắng nhỏ, một tay cầm thiên dục đao, đỏ cao dục màu xanh lên thiên dục đao, thanh đao mỏng thoảng hương thơm nhạt nhanh chóng sượt qua gương mặt thái hậu.

“Không được khóc.” Kinh Ảnh lạnh lùng nói.

“Được được.” Thái hậu cố kìm nước mắt, nói: “Quốc sư cứu thiếp, quốc sư cứu thiếp.”

Kinh Ảnh ngay cả một câu an ủi cũng không có, chỉ nhanh chóng bôi thuốc sau đó liền đứng dậy bước ra ngoài, vừa đi vừa lớn tiếng căn dặn: “Người đâu!”

“Quốc sư người đừng đi!” Thái hậu gặp đại nạn như vậy, trong lòng vừa hận Hoa Diễm Cốt đến tận xương tủy vừa sợ hãi đến toàn thân run rẩy, vội vã quỳ bên chân hấn, hai tay ôm lấy chân Kinh Ảnh, khóc lóc van nài: “Ở cạnh thiếp, ở cạnh thiếp, thiếp sẽ không làm mất thời gian của người, chỉ một lúc thôi cũng được... cầu xin người bồi cạnh ai gia.”

Kinh Ảnh từ từ quay đầu lại, cúi nhìn thái hậu. “Thái hậu.” Giọng nói như đao, lạnh lùng sượt qua tai, “Nay ta giữ mạng người lại cũng chỉ vì mượn thân người nuôi dưỡng tấm da này... người dám lừa gạt ta, sau này ta sẽ tính với người!”

Thái hậu lòng đau như xé. Cung nữ vừa xông vào đã giải thái hậu xuống. Hai tay bị cung nữ giữ chặt, nhưng trong mắt thái hậu chỉ có bóng người đang

khuất dần kia, cuối cùng, thái hậu ra sức vùng vẫy một lúc, lớn tiếng hét về phía bóng người kia: “Quốc sư! Tại sao?”

Tại sao ta ái mộ người như vậy nhưng người không thèm quay đầu lại nhìn? Tại sao ta dốc hết sức vì người nhưng người nhìn như không thấy?

Người nam nhân kia từ đầu chí cuối, cũng không quay đầu lại nhìn nàng ta dù chỉ một lần.

Chương 53

Dục Hỏa Niết Bàn Phụng Huyết Ca

“**M**uội đã làm gì với bản thân mình? Diễm Cốt!” Hàn Quang căm phẫn quát.

“Muội không sao.” Hoa Diễm Cốt mỉm cười an ủi, “Muốn chạy trốn ra được bên ngoài thì phải trả giá a.”

Cái giá nàng phải trả là gương mặt của mình. Nàng dùng dung mạo của mình để đổi lấy da của thái hậu, và cả đặc quyền tự do ra khỏi trong cung. Chỉ là tấm da vẽ trong lúc vội vã nào giữ được lâu, thời gian lâu dần máu sẽ chảy từ bên trong ra. Và điều ấy đã vi phạm nghiêm trọng đến giới luật của họa bì sư, nhưng Hoa Diễm Cốt không hối hận, thay vì làm một quân cờ bị nhốt trong cung bị ép phải ở cạnh kẻ thù thì nàng thà lựa chọn con đường nhuộm đầy máu tươi không lối thoát này; thay vì ti tiện khuất phục sống trên đời này, muốn khóc không thể khóc, muốn cười không thể cười, muốn giết giết không được, muốn chết không thể chết thì nàng thà nghịch thiên hoán mệnh, dù thân tàn hồn xiêu, cũng không hối hận!

Hàn Quang nhìn chăm chăm nàng hồi lâu, giọng khản đặc: “Giúp ta giải huyết Bách Hội.”

Hoa Diễm Cốt dùng nội lực bẻ gãy song sắt, nhanh chân bước đến sau lưng Hàn Quang, đặt tay lên lưng hắn ta, nội lực như nước chảy khắp người Hàn Quang, sau đó cuộn cuộn xông lên huyết Bách Hội, liên tục vài lần thì đã giải được huyết.

Huyết đạo được khai thông, nội lực bị phong bế lập tức quay về, suối ấm toàn thân kinh mạch của Hàn Quang, hắn ta nhắm mắt hít một hơi thật sâu, sau đó lập tức nhảy lên, hét to một tiếng, địa lao vang lên ‘rầm’ một tiếng, xiềng xích huyền thiết cắm sâu trong tường đều bị Hàn Quang kéo đứt, sau đó một đoạn siết chặt cổ tay hắn ta, một đoạn như rắn uyển chuyển trườn dưới đất. Hàn Quang siết chặt nắm tay, sau đó cúi người cõng Phụng Huyết Ca, ngẩng đầu nói với Hoa Diễm Cốt: “Đi thôi!”

Mã phu đợi ngoài miếu hoang từ xa nhìn thấy hai người chạy đến, một trong số ấy tay chân còn đeo xiềng sắt như thể đạo tặc vừa trốn khỏi lao tù, sắc mặt

mã phu khê do dự, chiếc roi trong tay đã mấy lần muốn quất lên lưng ngựa, mãi cho đến khi Hoa Diễm Cốt moi ra một miếng lá bằng vàng, ánh trắng soi vàng lấp lánh vô cùng.

“Chiếc xe ngựa này bọn ta mua.” Hoa Diễm Cốt nói, “Người xuống xe.”

“Được được được!” Miếng vàng ấy đủ cho mã phu mua ba chiếc xe ngựa mới thì làm sao ông ta không đồng ý chứ.

Đợi khi mã phu xuống xe, hai người lập tức đưa Phụng Huyết Ca vào trong xe, thoáng nghe tiếng vó ngựa từ xa truyền lại, sắc mặt Hàn Quang đại biến, ngẩng đầu nhìn về phương xa, hắn ta quả quyết nói với Hoa Diễm Cốt: “Muội đi trước đi, ta chặn họ lại!”

“Đại sư huynh!” Hoa Diễm Cốt lập tức kéo lấy tay hắn ta không chịu buông.

Hàn Quang cũng siết chặt tay nàng kéo nàng vào lòng, ôm chặt hồi lâu mới quynh luyến đẩy nàng ra, đôi mâu nhìn chăm chăm nàng phảng phất như lúc nhớ kỹ dung mạo của nàng lúc này, để sau này dưới cửu tuyền dù uống chén canh của Mạnh Bà cũng không quên đi.

“Phải có người ở lại cắt đuôi.” Hàn Quang vừa nhảy xuống xe ngựa vừa một chưởng rơi xuống lưng ngựa. Ngựa bị đau nên lập tức phóng đi như bay.

“Đại sư huynh!” Hoa Diễm Cốt chỉ đành ngồi ở vị trí đánh xe, hai mắt đắm lệ ngoái đầu lại.

“Sư muội.” Hai tay hai chân Hàn Quang lôi theo dây xích dài đứng nhìn nàng, “Sau này, hài tử đầu tiên của muội có thể theo họ của ta không?”

Bất hiểu có ba, tuyệt hậu nặng nhất, Hàn Quang đang muốn mượn Hoa Diễm Cốt đưa hài tử để nối tiếp hương hỏa. Còn về bao nhiêu yêu thương ẩn chứa bên trong thì chỉ có lòng hắn ta rõ nhất.

“Muội đồng ý!” Hoa Diễm Cốt hét to đáp, “Nhưng huynh không thể để đứa bé ra đời mà không còn phụ thân a!”

“Yên tâm, còn có sư phụ mà.” Hàn Quang cố nở nụ cười, “Hôm nay bản đại gia thay sư phụ đại chiến một trận, bất luận sống chết sư phụ cũng nợ ta một ân tình lớn... muội để hài tử của ta nhận sư phụ làm cha dưỡng!”

“Sư phụ sẽ tức điên mất!” Giọng nói của Hoa Diễm Cốt ngày càng xa dần.

“Ha ha ha, không đâu!” Hàn Quang cười to, mãi cho đến khi xe ngựa biến mất trước mắt hắn ta, mãi cho đến khi giọng nói của Hoa Diễm Cốt biến mất, hắn ta mới cay đắng thì thào, “Người nữ nhân cả đời này sư phụ quan tâm nhất là muội... bất luận muội cầu xin sư phụ điều gì thì sư phụ cũng đều vui vẻ chấp nhận... dù sao thì sư phụ đối với muội...”

Nhi nữ trường tình giấy trong tim, Hàn Quang nhắm nghiền mắt, mãi cho đến lúc tiếng vó ngựa xuất hiện gần trước mắt, hắn ta mới đột nhiên mở mắt ra, hét to một tiếng, hất dây xích trên tay đi.

Con ngựa chạy đầu cứ như va phải tường thành dày, lập tức bay ngược ra sau, những người còn lại kẻ thì thẳng cương lại, kẻ thì bị con ngựa bay ngược lại tông ngã xuống đất, nhất thời tiếng khóc than thảm thiết thậm chí là thê lương vang vọng khắp nơi. Đợi khi họ hồi thần lại, Hàn Quang sớm đã đoạt được một con chiến mã, một thanh trường thương, ngạo nghễ cưỡi trên lưng ngựa, toàn thân toát ra sát khí dày đặc, nhìn từ xa cứ như một luồng khí đen dâng lên từ cơ thể hắn ta, nhuộm đỏ cả một vùng trời.

Trường thương từ từ đưa cao, chỉ về phía binh sĩ trước mặt. Vẻ mặt Hàn Quang đầy vẻ khinh miệt, ngông cuồng cười nói: “Nào! Cùng ta đấu một trận!”

Binh sĩ trước mắt không ai dám ứng chiến với Hàn Quang, mãi cho đến sau cùng, binh sĩ dần chia làm hai hàng, một vị nam tử cưỡi ‘Chiếu Dạ sư tử bạch’ từ từ tiến về phía Hàn Quang.

Hàn Quang lạnh lùng nhìn gương mặt giống hệt như sư phụ của đối phương. Còn Kinh Ảnh lại nhìn Hàn Quang, tay cầm danh kiếm ‘thủy long ngâm’, lãnh đạm nói: “Tránh ra!”

Hàn Quang cười lạnh: “Ngươi hãy bước qua xác ta trước.”

Sốc khí truyền kim thác, hàn quang chiếu thiết y. Tướng quân trăm chiến tử, tráng sĩ thập niên quy.⁽¹⁾

Hàn Quang cứ như bức tượng đồng chấn thủ, vì Phụng Huyết Ca và Hoa Diễm Cốt giành lấy cơ hội sống sót mong manh, chỉ tiếc là Kinh Ảnh đã sớm dựa vào thân phận của hắn bố trí thiên la địa võng khắp mọi nơi, chẳng mấy chốc Hoa Diễm Cốt đã phát hiện ra những quan đạo bị phong bế mà bốn phương tám hướng còn có cấm vệ truy đuổi, họ cứ như bầy sói săn bao vây lấy nàng.

Hoa Diễm Cốt mấy lần chuyển hướng nhưng đều bị họ ép quay trở về và cuối cùng bị bao vây lại. Cấm vệ vây thành một vòng xung quanh, Hoa Diễm Cốt một mình đơn độc đứng giữa, hy vọng dùng thân hình nhỏ bé của mình bảo vệ chiếc xe ngựa sau lưng mình.

Gió nổi lên, tiếng vó ngựa ngày càng gần, ‘Chiếu Dạ Sư Tử Bạch’ xuất hiện trong tầm mắt của Hoa Diễm Cốt.

Kinh Ảnh tay cầm trường kiếm, mũi kiếm còn đang nhỏ máu, mái tóc trắng như ngọn cờ tung bay sau lưng hắn, Kinh Ảnh ngồi trên lưng ngựa, hắn đưa tay phải lên khẽ búng nhẹ, vòng vây cấm vệ lập tức mở ra một lối đi để hắn có thể thúc ngựa bước vào.

Hoa Diễm Cốt ngẩng đầu nhìn hắn, ánh mắt đầy tuyệt vọng. Kinh Ảnh từ từ đưa tay về phía nàng, tay áo rũ xuống như ngàn vạn tuyết trắng, hắn nhìn nàng lạnh lùng: “Lại đây.”

Hoa Diễm Cốt khẽ lắc đầu.

“Lại đây với ta.” Kinh Ảnh vẫn đưa tay, “Hoặc cùng chết với y.”

Hoa Diễm Cốt vẫn lắc đầu.

“Ta đã làm nhiều thứ vì nàng như vậy.” Kinh Ảnh từ từ bỏ tay xuống, nụ cười trên mặt đầy cay đắng, “Nhưng nàng lại phụ ta.”

“Người đã đoạt đi tất cả mọi thứ của ta.” Hoa Diễm Cốt ngẩng đầu nhìn hắn, nghẹn ngào: “Người chỉ nhớ người từng làm gì cho ta nhưng sao người không nhớ người đã tổn hại ta như thế nào?”

“Ta đã nói rồi.” Kinh Ảnh nói, “Sau này ta sẽ không tổn hại nàng nữa.”

“Sẽ không có sau này!” Hoa Diễm Cốt gào lên.

Tình cảm trước kia đã dần tan biến, nàng tuy vì hắn mà tình đầu chớm nở nhưng nay nàng lại càng sợ hãi hơn, hắn đích thực yêu nàng nhưng tình yêu của hắn quá phức tạp, trong tình yêu của hắn ẩn chứa tổn thương âm mưu và máu tanh... nàng thật sự không thể cùng hắn sống cả đời, bởi vì nàng không thấy tương lai của cả hai, nàng chỉ thấy được phía trước là một màn đêm u tối đáng sợ.

Kinh Ảnh trầm mặc nhìn nàng hồi lâu, nở nụ cười cay đắng: “... Cho dù là vậy, ta cũng không thể buông tay.”

Hắn nhảy khỏi ngựa, tiến đến trước mặt Hoa Diễm Cốt, một tay giữ chặt tay nàng, tay còn lại giơ cao, hạ lệnh: “Nghe lệnh! Mục tiêu là chiếc xe ngựa phía trước - phóng tên lửa!”

“Không!” Lòng Hoa Diễm Cốt đau như cắt, đấm mạnh vào Kinh Ảnh đẩy hắn ra, sau đó xông vào xe ngựa.

“Dừng tay.” Kinh Ảnh vội vàng hô. Nhưng tiếc là hắn nói quá trễ, trong bọn cấm vệ cũng đã có vai mũi tên được phóng ra, mũi tên rơi xuống màn xe ngựa, rất nhanh đã bùng lên ngọn lửa, ngọn lửa càng cháy càng lớn, nhanh chóng bao phủ cả chiếc xe ngựa, con ngựa đen kéo xe vì bị giật mình nên sau tiếng hí vang dài liền lòi theo chiếc xe ngựa điên cuồng xông khỏi vòng vây của cấm vệ.

Đuổi theo xe ngựa chỉ có Kinh Ảnh, hắn thi triển khinh công xông vào xe ngựa, chỉ thấy Hoa Diễm Cốt cuộn người nằm cạnh Phụng Huyết Ca vừa khóc vừa ôm chặt tay y không buông, hắn tức giận không nơi phát tiết, tiến lên trước nắm lấy tay nàng, lớn tiếng hét: “Nàng thật sự muốn chết cùng y sao?”

Hoa Diễm Cốt ngậy người nhìn Kinh Ảnh, thoáng chốc nở nụ cười đầy vẻ giải thoát: “Như vậy cũng tốt.”

Kinh Ảnh trừng mắt: “Nàng!”

“Ta xuất thân bần hàn, không có phụ mẫu, hơn nữa còn có dung mạo như vậy, nếu như không phải sư phụ nhận nuôi ta, bảo vệ ta, thì ta sớm đã bị thổ phỉ bắt đi làm tiểu thiếp hoặc bị người xấu bán vào thanh lâu kỹ viện ‘một cánh tay

ngọc vạn người gồi’.” Hoa Diễm Cốt gục người bên cạnh Phụng Huyết Ca, nhỏ tiếng nói, “Không có sư phụ, có lẽ ta sớm đã chết rồi.”

“Sau này ta sẽ bảo vệ nàng!” Kinh Ảnh muốn kéo nàng vào lòng nhưng Hoa Diễm Cốt cứ như dính chặt dưới đất.

“Người là người, sư phụ là sư phụ.” Ánh lửa soi sáng gương mặt Hoa Diễm Cốt, nàng thì thầm nói: “Sư phụ sẽ không lừa ta, sư phụ sẽ không tổn hại ta, sư phụ càng không ép buộc ta... người cứ luôn thay đổi, ta đã sắp không nhận ra người nữa rồi, nhưng sư phụ chưa từng thay đổi, người luôn rất âm áp... lúc nhỏ khi có thức ăn ngon, sư phụ luôn để ta ném thử trước, từng miếng từng miếng một, cuối cùng ta ăn hết tất cả thì người mới hỏi ta có ngon không... lúc nhỏ khi ta tập đi, người luôn nắm lấy tay ta khiến ta đến ba tuổi mới biết tự đi...”

Nói rồi, nước mắt lăn dài trên má. Trước kia nàng không để tâm nhưng nay nàng mới phát hiện sư phụ đã bỏ ra biết bao tâm huyết và tình cảm cho nàng, cả đời nàng dường như đều bước trên bước chân của sư phụ, con đường chông gai sư phụ đã đạp bằng, trước kia nàng chỉ nhìn thấy con đường bằng phẳng rộng lớn nhưng chưa từng nhìn thấy vết máu dưới chân người. Trước kia nàng ngạo mạn hiếu thắng luôn xem thường những tử đệ thế gia thế nhiều thành bầy, chỉ biết tìm một người nam nhân trong lòng chỉ có nàng, đã từng có lúc nàng ngỡ rằng người ấy là Kinh Ảnh, nhưng đến hôm nay nàng mới phát hiện ‘chúng lí tâm tha thiên bách độ’ người ấy đã đứng ở ‘đăng hỏa lan san xứ’.

Trước kia nàng chỉ muốn có một người nam nhân toàn tâm toàn ý yêu nàng. Nhưng trên thế gian này làm gì có nhiều tình cảm thuần khiết như vậy, Kinh Ảnh cũng thế, tuy mở miệng đều nói yêu nàng nhưng nếu hẳn thật sự ái mộ nàng hẳn căn bản sẽ không tiến đến bước này. Hẳn yêu nàng là thật nhưng chứa càng nhiều quyền lợi, chiếm hữu và lòng phục thù tông môn họa bì sư, còn sư phụ tuy tình cảm của người cũng xen lẫn sư ân, thân tình, ái mộ... nhưng có lẽ thân tình là nhiều nhất, thân tình là tình cảm không tổn hại người khác nhất, và cũng là thứ có thể bồi cạnh ta cả đời.

Hoa Diễm Cốt chỉ hận bản thân không nhận ra được điều này từ sớm, bỏ phí biết bao tháng năm sinh ra biết bao sự việc, để rồi hôm nay không gì có thể bù đắp được.

Kinh Ảnh nắm lấy tay nàng định kéo nàng rời khỏi. Nhưng tay phải của Hoa Diễm Cốt lại níu chặt lấy tay Phụng Huyết Ca, phảng phất như người rơi xuống nước may mắn níu được một khúc gỗ trôi, có chết cũng không buông tay.

Tóc trắng phủ xuống như ngàn đóa hoa lê trắng, Phụng Huyết Ca lẳng lẳng nằm trong xe ngựa, ngay cả mi mắt cũng là màu trắng thuần khiết.

“Người tỉnh lại đi...” Hoa Diễm Cốt khóc, “Sư phụ!”

“Đại sư huynh chết rồi...”

“Con cũng sắp chết rồi...”

“Sur phụ... người mau tỉnh lại đi...”

Kinh Ảnh tức giận kéo nàng vào lòng, cắn phần quát: “Đừng gọi nữa! Y đã chết rồi!”

“Sur phụ!” Hoa Diễm Cốt khóc thét lên.

Phụng Huyét Ca đột nhiên mở mắt ra.

Ghi chú:

1. 2 câu thơ trích trong bài ‘Mộc Lan từ’. 2 câu ấy mang ý: Mỡ đồng rèn chương khí, trắng lạnh rơi rụng y. Trăm trận tướng quân chết, mười năm tráng sĩ về.

Chương 54

Đời Này Không Hận Nghịch Trời Xanh

Phụng Huyét Ca từ từ ngồi dậy, ung dung nhìn Kinh Ảnh còn đang ngây người kia, lười nhác nói: “Bỏ tay ra.”

Tiếp đó, một luồng chương khí đánh bật Kinh Ảnh ra khỏi xe ngựa.

Kinh Ảnh bay ngược ra khỏi xe ngựa loạng choạng vài bước mới đứng vững. ngẩng đầu lên đã thấy Phụng Huyét Ca nắm tay Hoa Diễm Cốt bay ra khỏi xe ngựa, phong thái tựa như thần tiên bước xuống từ cung trăng, thanh diễm thoát tục.

Ánh mắt thoáng qua tia cắn phần, Kinh Ảnh đưa tay lên ra lệnh: “Bắt lấy hắn!”

Phụng Huyét Ca cũng lãnh đạm ra lệnh: “Bắt lấy hắn.”

Chỉ nghe ‘kang’ một tiếng, cầm vệ sau lưng Kinh Ảnh lập tức lăm lăm grom giáo nhắm thẳng vào Phụng Huyét Ca. Và dường như cùng lúc ấy, tiếng vó ngựa động trời cũng vang lên, chỉ thấy cờ bay phấp phới, binh kinh sư ngự lâm quân cầm y vệ cùng một lúc ra tay, trường giáo cung tên tú xuân đảo vây lấy cầm vệ quân.

Phút chốc sắc mặt Kinh Ảnh đại biến. “Các người muốn tạo phản sao?” Kinh Ảnh quát, “Ta mới là quốc sư!”

Phụng Huyét Ca thương tiếc nhìn: “Người còn chưa hiểu sao?”

Trong binh kinh sư, ngự lâm quân, cầm y vệ từ từ bước ra rất nhiều người, nhìn triều phục thì đều nhận ra là văn võ đại thần, trong số ấy có cả tể tướng, Bách Lí Độ... và cả Hàn Quang.

“Các người phản bội ta!” Kinh Ảnh nhìn họ, ánh mắt đầy căm hận.

“Chưa từng thần phục thì lấy đâu ra phản bội.” Phụng Huyết Ca mỉm cười, “Từ giây phút ngươi giả dạng ta thì ngươi đã thua rồi.”

Kinh Ảnh quay đầu nhìn y, trầm giọng hỏi: “Ngươi nói gì?”

“Một tháng trước, ta phát hiện có người lén ám toán sau lưng ta.” Phụng Huyết Ca lãnh đạm nói, “Người này không dám đối kháng trực diện với ta mà chỉ dám ra tay với hai đồ đệ của ta.”

Kinh Ảnh mở miệng nhưng cuối cùng cũng không thốt nên lời.

“Ta thấy người này hành sự nham hiểm hơn nữa còn cực kì e sợ ta, cứ như thể chỉ cần ta còn sống thì mãi mãi chỉ có thể ở trong bóng tối giở trò.” Phụng Huyết Ca mỉm cười, “Nếu như đã thế, để diệt trừ tận gốc thì ta chỉ còn cách chết một lần.”

“Ăn nói xằng bậy! Người đâu, mau bắt lấy hắn!” Chỉ tiếc là đội cấm vệ đầu tiên hắn đề bạt lại bị vô số binh sĩ vây lấy, cứ như thú bị nhốt lại không thể cử động.

“Không có ích gì đâu.” Phụng Huyết Ca nhìn hắn bằng ánh mắt đầy tiếc thương, “Trước khi ta đến gặp Cổ vương, ta đã triệu tập văn võ trọng thần trong triều, nói rằng ta sẽ mượn cơ hội này dùng ‘Quy khí công’ để bản thân chìm vào giấc ngủ và thời hạn là một tháng. Trong thời gian ấy tên tiểu nhân trốn trong bóng tối sẽ thừa cơ xuất hiện. Đến lúc ấy mọi người không cần phải làm gì cả mà chỉ cần lặng lẽ chờ đợi một tháng, một tháng sau tên tiểu nhân ấy và những kẻ theo phe hắn sẽ biến mất...”

Mặt Kinh Ảnh trắng bệch. Hắn từ từ nghiêng người nhìn mọi người xung quanh.

Ánh mắt mỗi người đều đầy vẻ khinh miệt. Từ lần gặp mặt đầu tiên với hắn tể tướng đã vờ như lão già lú lẫn, ăn cơm còn gục vào chén, khiến hắn không thể không đề bạt tên ngọc tử tể tướng thay thế ông ta. Nhưng nay tể tướng thân mặc triều phục phong thái uy nghiêm, sau lưng ông ta là văn võ đại thần, nhìn ông ta lúc này cười đầy vẻ mưu mô.

Vai họa phi điều vân sinh động như thật, cảm y vệ đệ nhất thám tử Bách Lí Độ vẫn bộ dạng ‘ta biết quá nhiều rồi, ta phải giải giáp hồi hương’, nhưng... nhưng đây lại là lần đầu tiên Kinh Ảnh gặp hắn. Người này từ khi hắn soạn vị đến nay đều thần long thấy đầu không thấy đuôi, mỗi khi hỏi đến hắn ta thì đều là ra ngoài thực hiện nhiệm vụ, khiến cho cảm y vệ cơ quan tình báo vang danh thiên hạ như vậy Kinh Ảnh chỉ có thể nhìn không thể chỉ huy.

Thân khoác áo bào, tay cầm chiến đao, dưới sự bảo vệ của cảm y vệ và binh kinh sư Hàn Quang ngồi trên ngựa lạnh lùng nhìn hắn. Trong trận đại chiến khi nãy, Kinh Ảnh ức hiếp Hàn Quang tay không có vũ khí thuận tay, hơn nữa hai tay hai chân còn mang xích nặng, trong vòng ngàn chiêu, hắn cuối cùng thành công đâm Hàn Quang một kiếm. Sau đó ra lệnh cho cảm y vệ bắt lấy Hàn Quang,

mình thì bay đến đây tìm Hoa Diễm Cốt và Phụng Huyết Ca... nhưng nay Hàn Quang còn có thể sống sờ sờ đứng ở đây, vậy có nghĩa là bọn cấm vệ kia đã bị giết.

Văn võ trong triều dường như đều đến cả, những trọng thần hay biết từ trước thì không cần nói tới, họ ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn Kinh Ảnh, còn những người hay biết sau nhìn Kinh Ảnh bằng ánh mắt không còn là cung kính sung bái nữa mà thay vào đó là lạnh lùng và khinh miệt, cứ như thể đang nhìn một con gà thua trận.

Ánh mắt của họ khiến Kinh Ảnh nhớ lại lúc hắn còn bị tông môn họa bì sư nuôi dưỡng, không kìm được siết chặt nắm tay, lòng đầy bi thương. Cuối cùng hắn cũng không thể trở thành ánh sáng sao...

Bỏ ra nhiều tâm tư như vậy nhưng cuối cùng hắn cũng chỉ là một cái bóng ti tiện thôi sao...

Ánh sáng khẽ lóe lên, một thanh trường kiếm cắm trước mặt Kinh Ảnh. Hắn từ từ ngẩng đầu, nhìn về phía thanh kiếm bay đến.

Sau lưng Phụng Huyết Ca là binh kinh sư, y đưa trả tiêu kiếm cho vị tướng quân bên cạnh, lãnh đạm với Kinh Ảnh: “Người tự vẫn đi.”

Nhất thế kiêu hùng, công bại thù thành.

Kinh Ảnh từ từ cúi người nhặt thanh kiếm dưới đất lên.

Gió cát nổi lên, sượt qua mặt hắn, thổi bay mái tóc trắng sau lưng hắn, Kinh Ảnh đột nhiên cười to, giọng cười càng ngày càng lớn, mãi đến sau cùng, hắn dùng kiếm chỉ vào Phụng Huyết Ca, ngông cuồng cười to: “Ta không thua! Nếu như lúc đầu ta không nương tay với ngươi mà giết ngươi ngay từ đầu vậy thì người cười cuối cùng sẽ là ta!”

Dứt lời, thân ảnh như cơn lốc, tay cầm trường kiếm, đâm về phía... Hoa Diễm Cốt bên cạnh Phụng Huyết Ca.

Nếu như đã thất bại vậy thì ít nhất hãy để hắn mang theo Hoa Diễm Cốt. Nếu như nhất định phải chết vậy thì hắn không muốn đơn độc một mình...

Binh kinh sư bên cạnh Hoa Diễm Cốt lập tức rút kiếm cản lại, trong giây phút ánh kiếm qua lại, ánh mắt của Kinh Ảnh vẫn lưu luyến trên người Hoa Diễm Cốt. Phụng nhân hẹp dài dường như thoáng ản nước mắt, nói: “Hãy chết cùng ta nhé.”

Hoa Diễm Cốt lắc đầu nhìn hắn từ xa. Kinh Ảnh nhìn nàng rồi lại nhìn Phụng Huyết Ca, mỉm cười thê lương.

Đời này nghịch thiên hành sự nhưng vẫn không thoát khỏi kết cục định sẵn, hắn không muốn trở thành một tử sĩ đê rồi sau trận mưa máu gió tanh, chết ở một góc khuất không ai biết đến; hắn không muốn trở thành một tử sĩ, lúc sống không ai biết tên lúc chết không ai cúng bái; hắn không muốn trở thành tử sĩ mà

sống, hấn thà trở thành một họa bì sư mà chết, nghịch thiên cải mệnh, chết không hối hận!

Đúng vậy, chết không hối hận!

Kinh Ảnh quyết không tự vẫn để giữ toàn thân, hấn lựa chọn con đường chém giết đến cùng, một bước một người, một bước một giết bước dần về phía Hoa Diễm Cốt, hấn quả thật thua Phụng Huyết Ca, nhưng chí ít hãy để hấn mang theo Hoa Diễm Cốt... chí ít hãy để hấn có được một thứ thuộc về mình...

Phụng Huyết Ca tiến lên chắn trước mặt Hoa Diễm Cốt, tóc trắng như tuyết lấp lánh ánh bạc xuất trong mắt Kinh Ảnh, và cũng đoạt đi tia hy vọng mong manh cuối cùng của hấn.

“Diễm Cốt.” Xuyên qua bờ vai của Phụng Huyết Ca, Kinh Ảnh nhìn Hoa Diễm Cốt, thê lương cầu khẩn, “Hãy chết cùng ta nhé...”

Hoa Diễm Cốt nhìn hấn hồi lâu, khẽ lắc đầu, giọng nói như thanh kiếm đâm vào tim: “... Ta muốn tiếp tục sống cùng với sư phụ.”

Kinh Ảnh tuyệt vọng nhắm mắt lại, găm gù như âm thanh của con dĩa thú bị thương. “Được... được... được...” Hấn mở mắt ra, mỉm cười nhìn nàng, “Vậy thì nàng hãy tiếp tục sống, nhưng đừng nhắm mắt lại, ta muốn nàng chính mắt nhìn thấy ta chết trước mặt nàng!”

Dứt lời, hấn cơ hồ như xông mình vào rừng thương mưa tên, cho đến khi toàn thân đầy máu sức cùng lực kiệt.

Trong giây phút cuối cùng của sinh mạng, hấn đưa tay về phía Hoa Diễm Cốt, đôi mắt mờ lung không còn nhìn rõ, hấn chỉ cảm thấy nếu như mình tiến lên trước thêm một bước nữa thì sẽ có thể níu được thứ gì, nhưng khi siết chặt tay lại, hấn mới phát hiện, thì ra tất cả đều chỉ là ảo giác của hấn, không thể níu được gì, hấn không có được gì...

Từ từ khụy gối, quỳ xuống đất, trường kiếm trong tay, cũng rơi xuống.

“Ta thua rồi.” Kinh Ảnh ngẩng đầu nhìn trời, lòng thâm nhủ, “Nhưng ít nhất... ta đã để Diễm Cốt nhớ lấy ta...” Sau đó, hai mắt nhắm lại.

Cùng với cái chết của Kinh Ảnh, màn kịch soạn vị này cuối cùng cũng hạ màn.

Phụng Huyết Ca trở lại ngự tọa, dựa vào biểu hiện của mọi người trong màn kịch mà thưởng phạt khác nhau.

Hàn Quang bị thương nặng trong trận quyết chiến với Kinh Ảnh, do đó lấy lí do dưỡng thương ném hết tất cả công việc nặng nhọc cực khổ của cầm y vệ chỉ huy sứ cho Bách Lí Độ. Khiến Bách Lí Độ thâu đêm viết bảy mươi phần tấu chương từ quan để giải hận... nhưng cuối cùng rồi cũng không có gan trình lên.

Còn về Hoa Diễm Cốt, sau khi Phụng Huyết Ca đổi lại da cho nàng, Hoa Diễm Cốt trở về được đường ở trấn Thẫm Hương, rượu đào ủ dưới đất đã có thể

uống được, chỉ tiếc là người năm ấy giúp nàng ủ rượu đã không còn. Năm năm tháng tháng hoa còn đó, tháng tháng năm năm người đôi dờ⁽¹⁾, nàng ôm vò rượu đào suy nghĩ hồi lâu, quay đầu lại nhìn người nam nhân sau lưng mình: “Uống không?”

Tóc trắng tựa tuyết, Phụng Huyết Ca đứng dưới gốc đào, ‘đào chi yêu yêu’ nhưng không sánh kịp với ‘chước chước kì hoa’ của y, trong giây phút ấy, Hoa Diễm Cốt dường như thấy được bóng hình của người khác trên người của y, bóng hình của một người cô độc đứng dưới gốc đào mặc cho cánh hoa rơi trên mặt hắn, khi quay đầu lại dần dần mở mắt ra.

“Con còn đang nhớ đến hắn sao?” Phụng Huyết Ca cười hỏi.

“Có một số người chỉ có thể xem như hồi ức.” Hoa Diễm Cốt mỉm cười đáp, sau đó nghiêng chiếc hũ rượu nhỏ khảm vàng trong tay, đổ đầy rượu hoa đào vào hai chiếc chum bạch ngọc trên bàn.

Vô khả nại hà hoa lạc khứ, tự tăng tương thức yên quy lai⁽²⁾, chi bằng hãy quý trọng người trước mắt.

Có những người định sẵn chỉ có thể xem là hồi ức, có những người lại có thể ở cạnh bên nhau cả đời. Nàng sẽ không sai rồi lại tiếp tục sai.

Phụng Huyết Ca lãnh đạm mỉm cười, cầm lấy chum rượu trên bàn. Hoa Diễm Cốt cũng đặt hũ rượu xuống, cầm lấy chum rượu.

‘Kcoong’ một tiếng, hai chum rượu nhẹ nhàng chạm vào nhau.

Ghi chú:

1. Trích trong bài thơ ‘Đại bi bạch đầu ông’ của nhà thơ Lưu Hy Di.
2. Trích trong bài thơ ‘Hoán khô sa’ của nhà thơ Ân Thù. Ý 2 câu thơ: không thể đành sao hoa rã cánh, dường như quen biết én quay về.

HẾT